

Aranyodi Zoltán

Az Arunácsala
meghódítása

Az Arunácsala meghódítása

Ítár beavatása

Más a világ errefelé. Az emberek kiszolgáltatottak, nagy a szegénység, valahogy mégis közel állnak egymáshoz, barátságosak. Az élet az utcán folyik, az utcakép olyan, mint nagyanyáink korában.

A gazdagabbak fürdőszobában dézsából, a szegényebbek a pataokban fürdenek-mosnak, a ruhákat parázssal melegített vasalóval vasalják, a kávéautomata emberekkel működtetett szamovárból adja a nedűt, a bambusztejet kismotorral hajtott gőzgépből nyerik, az alkoholt még hírből sem ismerik. A frissen csavart gyümölcsleveket mindenütt fillérekért árulják, kedvencünk a gránátalmalé. Az környékhez a majmok éppúgy hozzátartoznak, mint a medítáló kutyák, birkák, pávák, tehének. A minap egyik páva az asztalunkig merészkedett, fél tucát majom a mögöttes teraszról kéregetett

Azt mondják, van pár kobra az udvarunkban és hogy náluk is veszélyesebb az éjszaka támadó fekete kígyó, mi még nem láttunk egyet sem. Kivéve a hírhedt sárga skorpiót, akivel hamarosan találkozunk is.

A monszunban a legjobb a napsütés. Egyik pillanatban órákig ázik az ember, aztán meg hétágra süt a nap. Mintha mi sem történt volna.

Mindenki dudál. Mindig, mindenhol, minden körülmények közt. Megszoktuk már.

Holnapra tervezzük a csúcs meghódítását. A barlangoktól felfelé, a trópusi erdőn keresztül, kígyók, skorpiók, madárpókok közepette. Ajánlott az embernek teljességében jelen lenni.

A két barlang a ramana ashram fölött arról híres, ott világosodott meg egyik gurujuk, Maharishi. Állítólag 22 évig volt helyel-közzel mélymeditációban, az elsőben nyolc, a másodikban tizennégy évet, miközben hangyák rágták a lábát. Azt mondják induljunk korán, délelőtt nem fog esni.

Jövő héten telihold ünnepére közel egymillió embert várnak. Itt általában mindig, de most különösen erősek a rezgések. Együtt kántálnak a békéért, azért, minél több ember váljon jobbá. Azért, hogy a jó legyőzze a gonoszt, aki mostanság erősebbnek látszik. Ám ha az egyén jobbá válik, általa környezete is, sikerülhet.

Reggel nekivágunk a szent hegynek. Lassan közeledik az újhold. 24-én éjszaka meggyújtják a jelzőtüzet a tetején, a város terein, templomaiban. 26.-án reggel 6-kor oltják el őket, addig folyamatosan világítanak a közel egymillió ide látogató vándornak. Azt beszélik az itteniek, a csúcsra érve mindenkinek megjelenik egy szent ember. Állítólag az üregekben élnek és maradéktalanul élik a teljességet.

Izgatottan vártuk a mai reggelt. A tegnapi nap rámeditáltunk a kettős barlangban, de az, az út egyharmada volt csupán. A neheze csak ezután következett.

A nagy templomig vitetjük magunk a riksával, onnan is indul gyalogút felfelé. Mivel az ashramtól a barlangokig a másikat korábban megjártuk, ma ezt választjuk. Helyi barátaink szerint a hegy nem szereti a cipőt, ezért mezítláb esünk neki a távnak. Ajánlották, táskában vigyünk lábbelit, amire Ítár barátomnak már az elején szüksége is volt. Jőmagam papucsomat mintegy fegyverként kezembe véve indulunk neki az Arunácsala meghódításának. Mivel serpát nem fogadtunk, a telefon gps-ét bekapcsolva tartjuk, ami már most gondolkodóba esik. Egy mindenáron magát ránk tuszkolni akaró fekete mágiás serpa még egy téves útbaigazítással jót

mulat rajtunk, miután eredményesen lerázzuk. Az utolsó ház mögötti ösvény jó kétszáz méter után kettéágazik. A baj csak az, az egészszel, hogy mindkettő meg is szűnik húsz méter után. A jobb oldali egy sűrű, áthatolhatatlan bozótosba, a bal oldali kétméteres sziklafallal elzárt zsákutcába torkollik. Háromszori próbálkozás után is a sziklafalnak vezet bennünk, kénytelenek vagyunk hagyatkozni rá és belekapaszkodtunk a kövekbe. A nap iszonyatosan elkezdi ontani a hőséget. Egyórás késésben vagyunk, nyolc órakor. Három-négy órát mondtak felfelé, ugyanannyit lefelé, úgyhogy igyekeznünk kell. Sok helyen kúszva-mászva tudunk csak haladni. Egyszer hatalmas ordítást hallok a háttérből, visszanézve látom, amint társam hanyatt vágódik és zuhan le az egyik szikláról.

– Köszí jól vagyok, megtartott estemben a mögöttes kődarab! – szól vissza megriadva. Megszenteltem véremmel a hegyet is, mint az előző két házamat! – nyögte keservesen.

– Jól vagy? – kérdezem. Folytassuk?

– Persze, menjünk! Semmi baj! – válaszolja, így kaptatunk tovább fölfelé. A hőség egyre elviselhetetlenebbé válik. Ráadásul a túra folyamatos éberséget kíván, hiszen nem a pilisi parkerdőben sétálunk. Bármilyen ránk leselkedő lény életveszélyes, a különböző hullóktól a pókokig bezárólag. A hegy istene azonban kegyes velünk. Semmilyen ragadozó nem kerül utunkba, a felhők is segítségünkre sietnek. Szépen haladunk. Néha felsejlik, máskor eltakarja egy felhő, de látszik az első csúcs. Ekkor azonban megint egy baleset. Nagy igyekezetemben akkorát rúgok mezítelen lábammal az egyik sziklába, hogy az univerzum összes csillaga körtáncot jár körülöttem.

– Ha eltört, akkor sem tudsz mit tenni! – vigasztal gyógyító barátom, miután pár pillantást vet háromszorosára dagadt gyűrűsujjamra.

– Mehetünk tovább? – kérdezi most ő, majd rövid sebnyalogatás után ismét nekivágunk.

Két út vezet tovább. A bal oldali könnyebbnek látszik... Egy jó darabon közösen megy, de valahol letévedünk róla. Egy óriási, immár közel háromméteres sziklán vesszük észre, a két út közt vagyunk. Balra átvágunk a bozótban. Félórás Küzdelem után okosunk ismét helyes irányba terel. Megered az eső. Eddig senkivel nem találkoztunk, most egy menedéket nyújtó üregben három fiatal helybeli kínál helyet bennünket. Azt mondják, fél óra még a célig. Rövid pihenő után folytatjuk utunkat, mindkettőnkön cafatokban lóg frissen vásárolt ali baba nadrágunk. Az eső szerencsénkre eláll, így a hőség is elviselhetőbb, amikor az első fennsíkra érünk.

– Itt a vége! – mondjuk szinte egyszerre, mikor a felhőkől hirtelen előbukkan az igazi orom. Még kettőszáz méter és tényleg ott a vége. Megcsináljuk, most már nem adjuk fel!. Az utolsó kaptató előtt leteszem egy kő mellé fegyverként is használt papucsom.

Csupasz kézzel, fegyvertelenül, háromszorosra dagadt lábbal vágunk neki az utolsó métereknek. Balra egy bekerített barlang mellett haladunk el.

Lenn a városból ide hallani a petárdák durranásait, készülnek az ünnepre.

Az utolsó méterek megtétele után diadalittasan érkezünk a csúcsra. Megcsináltuk, sikerült!

Ítár térdre rogyik, összekulcsolja kezét és hálaadó imába kezd. Szent embernek nyoma sincs. Jómagam is hasonlóan cselekszem. Megadjuk magunk a hegynek, leborulunk tisztelünk jeléül. Ezután meditálni kezdünk a legmagasabb sziklán, mire váratlanul megjelenik egy fiatalember. Megmutatja Siva követ a másik oldalon, egy tízpercre lévő barlangba is elinvitál bennünket, amit udvariasan elhárítunk.

– Nem fér bele a napunkba! – mondjuk, amikor váratlan dolog történik.

A felhőkől egyszerűen kilép a Szent Ember. Vándorbot a kezében, hosszú fehér szakáll a övéig ér, hosszú lepel takarja testét és csak néz a szemembe. Nem tudom mennyi